

Isten választott, kedves népe Korinthusban, a nagyvárosban, a sokféle ember közt sokféle útról összegyűjtött drága nép! Különbözőek vagytok és mégis nagyon hasonlóak egy távol-keleti metropoliszban, akár Kairóban, a háborgó Közel-Keleten, New Yorkban, Buenos Airesben, Sydneyben, Londonban vagy épp Budapesten. Bárhol lehettek a kerek világon. Áldottak vagytok, megajándékozottak. Sokfélék, színesek vagytok; különbözőek és mégis egységesek. Egy kincs vagytok a környezetetekben akkor is, ha nem becsülnék sokra. Érték akkor is, ha értéktelennek tűntök; jelentősek akkor is, ha jelentéktelennek bélyegeznek, vagy épp üldöznek titeket.

Különlegesek vagytok, mert kiválasztott Titeket az Isten és elhívott Titeket az evangélium hirdetésére. Az örök Isten döntése és végzése szerint cselekedett így és úgy tetszett neki, hogy az igehirdetés bolondsága által hívőkké lettetek... vagy ha még nem, erre hív titeket. Erőtlenek és alkalmatlanok vagytok, gyengék és elesettek, nem a legkiválóbbak vagy a legkiemelkedőbbek, - de mit számít ez?! Ő hívott és választott!

Megismerhettétek Krisztust, Őt is úgy, mint megfeszítettet. Megismerhetitek Krisztust, hiszen lelki emberek vagytok, akik vágytok az igazságra. Nagyon vágytok rá, nagyon szeretnétek Őt ismerni, aki maga az igazság. Nincs hát szükségetek pártoskodni és különbséget tenni: ki kihez tartozik, ki kit szeret inkább- ki kit követ inkább a gyülekezetben. Nem számít az sem, ki által hallottad az evangéliumot- nem számít, hogy John vagy James, Pál vagy Apollós, bárki... nem mondhatod, ezé vagy azé vagyok, hiszen egyiké sem vagy, csak az egyetlenegyé: aki magáénak mondott még mielőtt megszületettél...

Mindannyian Krisztuséi vagytok, hozzá tartoztok mélyen, rá szorultok igazán.

Isten választott és kedves népe: a léted arról beszél a környezetednek is, hogy Istennek fontosak ők is, hogy nem mondott le róluk. Azért vagy, hogy hely legyél, ahol találkozni lehet Vele, aki a legfontosabb. Alapvetően fontos vagy. Annyira, mint a tiszta víz, a belélegezhető levegő, egy talpalatnyi zöld a nagyvárosban, az elegendő táplálék, az egészség, a békesség. A hit. A megtartó remény. A felfoghatatlan szeretet.

Alapvető dolgok, amiben még sincs mindenkinek része ezen a világon.

Isten választott és kedves népe, csak maradj meg abban, hogy meghallod, megérted és hittel elfogadod a legalapvetőbbeket. A lényegét, ami az élethez kell. Azt, mi léted igazsága, ami te vagy, ami az igazi valóság. Halljad hát, hogy mit mond az Isten...! Azt mondja rólad: nézd: szántó föld vagy! Képes beszéd ez, de milyen szép az a kép: nem kietlen pusztaság, sem sivatag vagy elhanyagolt parlag, sem köves pusztaság, hanem szántó föld. Élő föld, ígéret valósága. Vannak, akik művelnek, mert van gazdád! Vannak, akik odafigyelnek rád és törődnek veled, mert hívja és készíti, néha kényszeríti őket a jó Gazda: jöjjetek és műveljétek földemet! Szántó föld vagy, ahol élet van! Az élet lehetősége és ígérete. Hangzik az Ige, zajlik a vetés, van, aki plántál és van, aki öntöz. Van, aki gyomlál is bizonyára - mindegyik a dolgát teszi, az alapvető dolgát, de mégis nem ők adják neked az életet! A benned lévő élet a növekedést adó Istentől jön! Ő teremtett, Ő visel gondot rólad és adja meg neked a növekedést is- akárhol is vagy a világban! Ragaszkodj a plántálóhoz, ragaszkodj az öntözőhöz is, törd el a gyomlálót is, de sose gondold, hogy tőlük jön az élet! Hogy miattuk vagy az, aki! Sose gondold, hogy ők meg tudnak menteni. Ők sem gondolják ezt így, hiszen ez lehetetlen. Az életet csakis az Isten adja. A gazdád. Ő a forrásod és a reménységed: Ő az, aki megtart és felépít, fenntart nemzedékeken át. Ragaszkodj hát a legfontosabbhoz, a forráshoz és hódolj is előtte: az életadó Isten előtt, mert Ő méltó rá! Ő az Uraknak Ura! Akkor is dicsérd, ha aggódsz, elfáradtál vagy félsz, vagy nem látod az életet mindenütt magad körül. Az élet Ura kegyelmébe fogadott és szántóföldjeként törődik veled, kert leszel, gazdag oázis, menedék annak, aki belép! Élet a pusztában. Növekedő vetés a pusztuló, kiszáradó világban. Az élet helye egy távol-keleti metropoliszban, vagy akár Kairóban, New Yorkban, Sydneyben, Buenos Aires-ben, Londonban vagy épp Budapesten.

Isten választott és kedves népe, tudd meg azt is, hogy nem csak fontos és szeretett-, de szent is vagy! Szent hely vagy! Nem a templom, az épület az, ahol összegyülekezel, hanem te vagy az! Nem az egyes tagjaid, részeid, nem csak az emberek, az egyének, akikből állsz, hanem te, igen, te, a gyülekezet! A közösség, így együtt! Alap-vető dolog, hogy nem az épület a templom, hanem ti vagytok a templom!

Tudjátok, az Ószövetségben Isten jelenléte a templomban volt ott, a szent ládán jelent meg. Szent volt a hely, mert megszentelte jelenlétével az Isten. A megújított szövetség népeként magatok lettetek templommá, Isten jelenlétének valódi színhelyévé! Ti vagytok ez a templom! Egy gyönyörű és folyamatosan épülő templom ez, ami él és dinamikusan fejlődik, változik, mert ez a természete.

Emlékszel talán te is, hogyan tették le alapjaidat. Voltak bölcs építőmesterek, Isten kegyelmével felruházva, akik alapot vetettek. Beszéltek neked Krisztusról, az evangéliumról, arról, hogy milyen igaz és valóságos Ő! Hogy milyen igaz beszéd ez: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!” Az egyetlen, megingathatatlan alap ez, ami a te alapod is: Krisztus maga, az, amit Ő tett érted, a róla szóló evangélium, a belé vetett hit, a róla való tudás. Benne, Jézusban van a múlt bűneinek bocsánata, az erő a jelen megélésére és elhordozására és a reménység az eljövendőre nézve is. Ő az üdvösség útja. Ez a legalapvetőbb igazság, ami igaz rád is, ami identitásod és lényeged legmélye: erre épül minden, erre épülsz te magad, a templom. Ne feledd, és ne becsüld ezt le! Senki nem vethet más alapot, ami ennél biztosabb lenne! Mert nincs ennél igazabb igazság, mint Krisztus maga: út és igazság és élet!

Isten népe, a templom maga vagy hát, hadd épüljön ez a templom, hadd növekedjen mindazzal, ami értékes és jó! Értékes építőanyaggal és tűzben megmaradó kövekből, aranyból és ezüsből épülj fel és sose engedj fának, szénának és szalmának! Ne épülj múlandó emberi bölcsességek és vélemények szerint, hanem épülj alapjaidhoz méltóan! Ne épülj másokkal szemben, gőgből sem emberi megfelelésből. Épülj csak igaz hitből fakadóan, mert ez alapvető elhívásod; erősödj kegyelemből és ne feledd, hogy tűz próbálja meg majd mindazt, ami vagy. Végső soron, az utolsó napon az ítéletben méretik meg, mivé váltál. Minden szó, minden tett megméretik majd, ezt ne feledd! Minden szolgálat, minden tanítás, prédikáció, a szeretet minden cselekedete megméretik majd. Minden motiváció világossá válik és minden akár elfedett hozzáállás nyilvánvalóvá lesz. Ne feledd hát, hogy felelős vagy önmagadért, növekedésedért! Felnőtt vagy. Él is úgy, mint egy felnőtt! Maradj a kegyelemben, gyakorold magadban is, magad közt is a kegyelmet! Hiszen ezek az alapjaid és ez a lényed lényege.

Isten választott és kedves népe, te vagy a templom. Ez a legalapvetőbb valóság, a legfontosabb igazság, amit meg kell értened. A Szentlélek jelenlétének helye vagy. Kiárad a Lélek és meglátogat téged és jelen van benned és munkálkodik közted. Hívd hát az életet adó Szentlelket és várd a meglátogatás idejét, ami újra meg újra eljön a számodra!

Ő az, aki megújít és megment Téged, megvéd, és nem tehet benned igazán kárt senki, mert el vagy rejtve Őbenne! Aki Téged bánt, az a mindenható Istennel találja magát szembe! Becses és értékes vagy az Ő számára! A kincse vagy! Számítasz neki! Ne bántsd, ne becsméreld hát magad, ne bántsd és becsméreld hát a testvéredet sem. Ne szennyezd be, ne ócsárolj, mocskold, mert az Isten temploma szent. És ez a templom ti vagytok.

Istennek elhívott, megbecsült és megszentelt népe, virágvasárnapot ünneplő gyülekezet! Lásd, milyen becses vagy Uradnak és Istenednek: nézd, hogyan adja érted oda a legbecsesebbet, a szeretett Fiát! Áldozatul, hogy szent lehess és becses és elpecsételt az Ő számára: földre száll, ember lesz és odaadja magát. Lásd ma a királyt, a nagyvárosba bevonulót, akiért rajong a tömeg, akit éljenez és hozsannáz mindenki, akit gyűlölnék és szeretnek is egyszerre! A királyt, aki számárháton jön, békét hoz, de szikrázó szemekkel borítja fel a kufárok asztalait a szent helyen. Ostorral tesz rendet, hiszen a templom szent, az Atya háza imádság háza, de ők rablók barlangjává tették...

Lásd ma a királyt, aki megtisztítja a templomot: ott és akkor azt - itt és most meg téged: eljön közénk, itt van és megtisztít minket. A vérével tisztára mos, és Szent Lelkével betölt most minket.

Hódolj a királynak,

Borulj le Előtte!

Kiálts, hogy hozsáanna!

Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

Ámen!

Thoma László